

Le(t)nji razgovori: Uroš Krčadinac, istraživač novih medija i putopisac

Pre jedanaest godina Uroš Krčadinac je dobio Novembarsku nagradu Grada Pančeva za animirani film „Priča o jednom gradu“. Od tada do danas on je proputovao pola sveta, upoznao mnogo zanimljivih ljudi, napisao knjigu, diplomirao na katedri za informacione tehnologije na Fakultetu organizacionih nauka u Beogradu, priveo kraju doktorske studije na istom fakultetu...

PANČEVAC: Kako bi ti opisao taj period?

U. KRČADINAC: Kao period ogromnih amplituda, vreme kada su se desile mnoge i dobre i loše stvari.

- Između ostalog i putovanje u Afriku?

– Ispostavilo se da je to bila jedna od važnih tačaka u mom životu i životima mojih saputnika. Nismo imali predstavu da će tako biti kada smo krenuli na put. U to vreme smo imali sajt sa vrlo živahnom zajednicom, koja je pratila naše blogove s putovanja. U Afriku smo krenuli pošto smo sva trojica imali utisak da nam nije dovoljno formalno obrazovanje koje smo dobili tokom studija i imali smo poriv za dubljim razumevanjem sveta. Međutim, kada se to iskustvo završilo, ispostavilo se da je ono toliko formativno da nismo mogli da ga ostavimo postrance. I tako je nastala naša knjiga – kao vid sumiranja iskustva kojeg nismo mogli da se oslobodimo.

- Koliko te je sve to skupa promenilo?

– Mnogo. Katapultiranje u svet je bilo veoma važno jer bez toga ne bismo uspeli da shvatimo kako je on čudesno lep i čudesno strašan. Mi na putovanje gledamo kao na mogućnost da svet opipamo rukom, da ga doživimo čulima i suočimo se sa informacijama koje dobijamo prerađene kroz medije. Afrika je bila pravi izbor, jer je puna kontrasta i simbolike.

- Jedan si od trojice autora u knjizi „Bantustan“. Krenimo od toga šta je bantustan, s navodnicima i bez njih.

– Iako je „Bantustan“ pun mapa i razigranosti, ta knjiga je u stvari pokušaj da čitaoce opomenemo na strašnu stvarnost i podsetimo ih na bantustane – rezervate

za crnačke etničke zajednice za vreme aparthejda u Južnoj Africi. „Bantustan” time nosi sav taj teret zatvorenosti i izolovanosti, ali ima i ličnu notu i govori o opnama ili, kako bi Doris Lesing rekla, tamnicama koje smo izabrali da u njima živimo.

- Zanimljivo je kako si u toj knjizi uspeo da izneseš gotovo sve svoje afinitete, talente, znanja i interesovanja.

- Jeste, to je bio moj pokušaj sažimanja medija i pravljenja eksperimenta s jezikom medija. Knjiga se inače dosta bavi vizuelnim jezicima, alfabetima i onim što nas je fasciniralo kao klinge. U detinjstvu sam voleo da crtam stripove i mape i da pišem, kasnije sam se ložio na Tolkina, avanture i izmišljene svetove. A onda čovek odraste, smuča mu se Tolkin i postane mu potrebno nešto što je stvarno. „Bantustan” je zapravo pokušaj da se jezikom dečake fascinacije govori o realnom svetu. Mnogo smo eksperimentisali time šta sve može biti jezik knjige – mogu li to biti interaktivne mape, QR kodovi, čet, mejlovi itd.

- Život tog izdanja je veoma buran. Da li si zadovoljan recepcijom te knjige?

- Veoma sam zadovoljan, čak mogu reći da je to prevazišlo moja očekivanja. Posebno zato što smo sami sebi izdavači, a novac za objavljivanje smo obezbedili tako što je zajednica oko „Kluba putnika” (klubputnika.org – prim. aut.) pozvana da donira koliko može. S druge strane, sav novac koji zaradimo od prodaje knjiga mi investiramo u sam klub.

- U subotu, 27. juna, priredićeš prvu od dve planirane radionice pod nazivom „Infographic: Data Storytelling” u „Apolu”. O čemu je zapravo reč?

- Radi se o ideji da se tehnologija koristi kao jezik, a ne samo kao alat. U središtu naše pažnje je kako se podaci predstavljaju i analiziraju, potom imamo momenat grafičkog dizajna, vizuelne komunikacije i crtanja grafikona, do kretanja ka filmu, književnosti i drugim narativnim umetnostima.

- Kome se prevashodno obraćate tim radionicama?

- S jedne strane, obraćam se programerima, informatičarima i statističarima, a s druge vizuelnim umetnicima, kreativcima, piscima, novinarima, rediteljima i uopšte ljudima koji nešto prave, aktivistima i svima onima što razmišljaju o nekom širem socijalnom kontekstu.

- Trenutno radiš honorarno na Fakultetu organizacionih nauka u Beogradu i držiš brojne radionice. Stiče se utisak da bi sa znanjima koja poseduješ negde vani mogao veoma dobro da zarađuješ.

- Pozicija frilensera koju ovde imam veoma mi prija, samo je pitanje koliko je to finansijski održivo. Živeo sam u Kanadi pola godine i uopšte mi se nije dopalo. Ali to je, naravno, individualna odluka, koja zavisi od emocionalnih potreba pojedinca. U emigraciji se može ostvariti ekonomska stabilnost, ali se

gubi ova balkanska polifonija. A ona je meni važna za kreativni rad.